

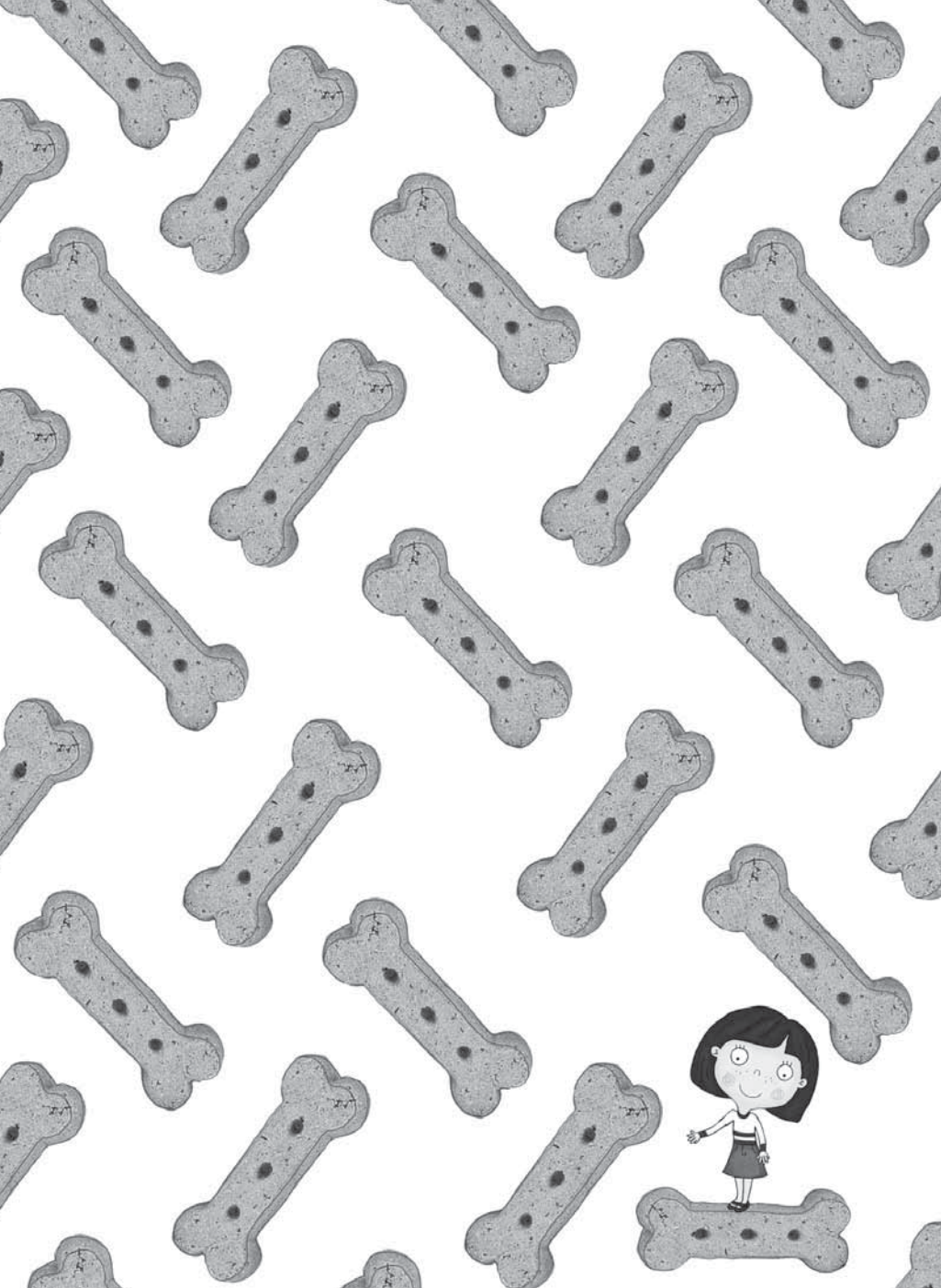
LOU KUENZLEROVÁ

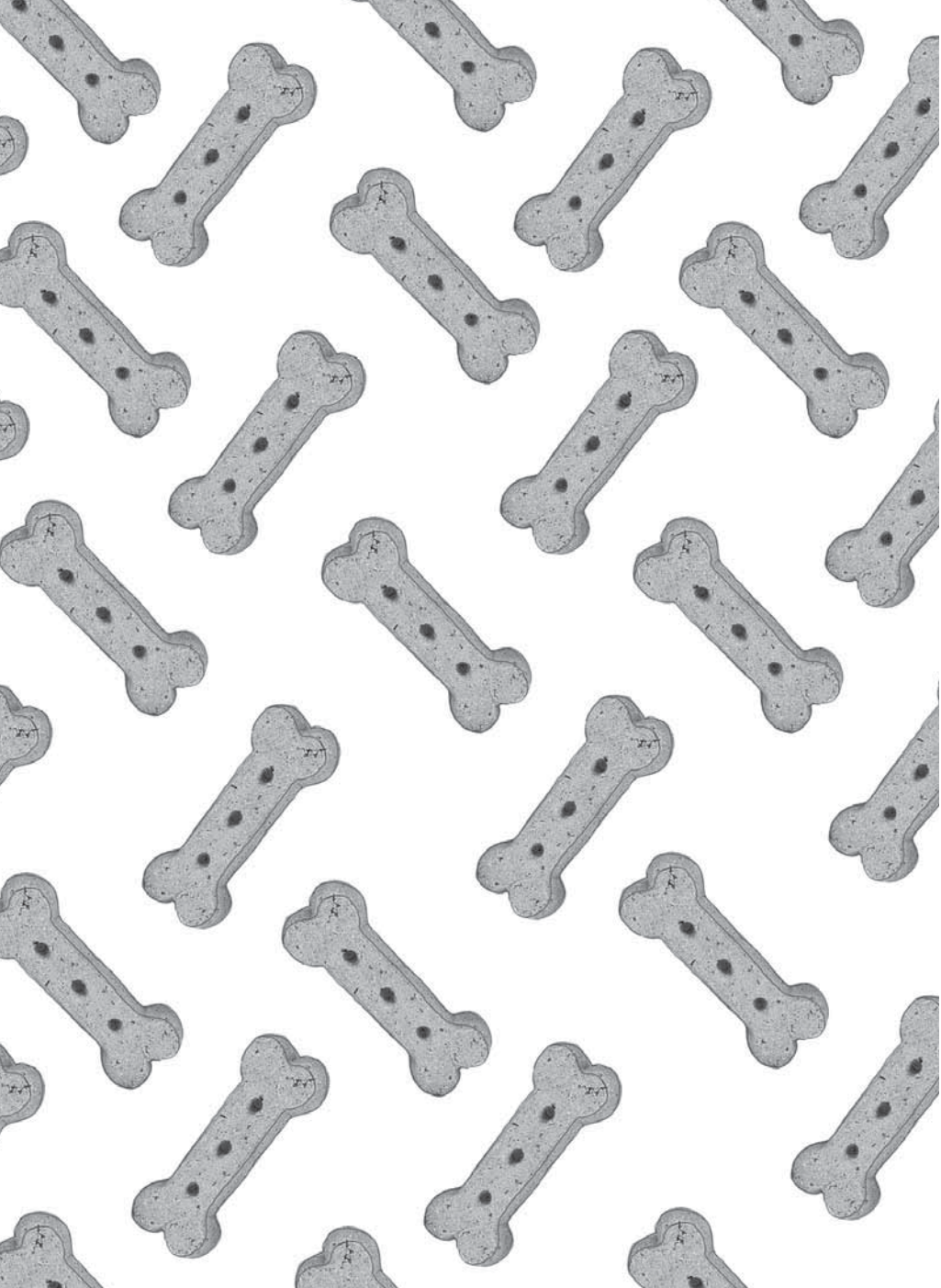
LMENŠOVACÍ

A VZRŮŠO
NA PSÍCH
ZÁVODECH



V jednu chvíli VELKÁ, v další přtavá jak PSÍ SUCHAR





ZMENŠOVACÍ VIOLA

A VZRŮŠO
NA PSÍCH
ZÁVODECH

LOU KUENZLEROVÁ vyrostla na odlehlé ovčí farmě v zapadlém koutu Dartmooru. Dětství prožila mezi ovцами, poníky, slepicemi a psy. Poté se rozhodla přestěhovat do Severního Irska, aby zde studovala divadlo. Po studiích se živila jako divadelní režisérka, o divadle přednášela na univerzitě a také vedla divadelní semináře v kulturních centrech, na školách a akademiích. V současné době Lou Kuenzlerová vyučuje tvůrčí psaní děti i dospělé a má to štěstí, že se může věnovat rovněž vlastní tvorbě. Píše dětské říkanky, divadelní hry a romány, ale také pohádky pro dětský kanál CBeebies. Se svojí rodinou, dvěma kočkami a psem žije v Londýně.

www.loukuenzler.com

LMENŠOVACÍ VIOLA

A VZRŮŠO
NA PSÍCH
ZÁVODECH



LOU KUENZLEROVÁ

Ilustrovala Kirsten Collierová



Věnováno Duesi, protože ty toho pejska

ROZHODNĚ miluješ! LK

Text copyright © 2013 Lou Kuenzler

Illustrations copyright © 2013 Kirsten Collier

First published in the UK in 2013 by Scholastic Children's Books

Translation © 2015 Tereza Nuckollsová a Jan Březovský

Czech edition © 2015 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena.

Bez písemného svolení vlastníka práv není povoleno publikaci
ani žádnou její část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému,
ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky, mechanicky,
kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Zmenšovací Viola a vzrůšo na psích závodech

Z anglického originálu *Shrinking Violet Definitely Needs a Dog*

(Scholastic Children's Books,

London 2012) přeložili Tereza Nuckollsová a Jan Březovský

Redigoval Vratislav Kadlec

Korektury Marie Teplá

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO v roce 2015

Vydání první

Sazbu zhotovil ITEM, s. r. o., Bratislava

Tisk Patria I, spol. s r. o., Prievidza

ISBN 978-80-7391-885-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

1. KAPITOLA

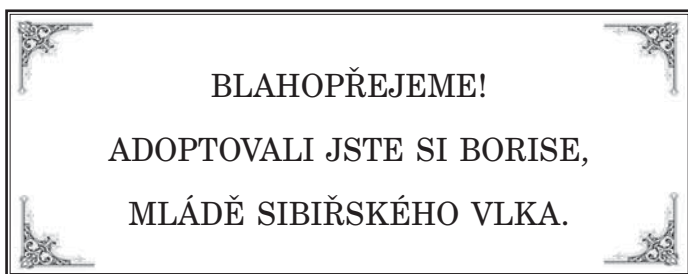
Jmenuji se Viola Nezbedová.

Tento příběh začal tím, že jsem se chovala **VELMI** zodpovědně a pomáhala jsem s mytím nádobí.

„Vidíte?“ řekla jsem a shrnula **ODPORNÝ** zbytek zaschlého špenátu do koše s biologickým odpadem. „Naše rodina **ROZHODNĚ** potřebuje psa!“

Už týdný jsem to opakovala jako kolovrátek. Od té doby, kdy mi strýček Max pomohl ušetřit dost peněz, abych si mohla adoptovat mládě ohroženého sibiřského vlka. Samozřejmě že to vlče

nemám doma, patří do mrazivých sibiřských le-
sů. Ale dostala jsem plyšového vlka a zarámovaný
certifikát, na kterém je napsáno:



Strýček Max je ten **NEJULÍTEJŠÍ** a **NEJSU-
PROVĚJŠÍ** strýček na celém světě, ale ani on by mi
nedokázal sehnat vlka, kterého bych mohla mít
doma. (Navíc by se Borisovi nejspíš nelíbilo žít
s námi v malé řadovce v Královské ulici, číslo po-
pisné 25, obzvlášť když ani nemám vlastní pokoj.
Musel by se o pokoj dělit stejně jako já s příšernou
pubertačkou Petkou, mou sestrou.) Ale – a teď

přijde to opravdu **VZRUŠUJÍCÍ** – strýček Max řekl, že by mi jednou, zcela hypoteticky, možná mohl sehnat štěňátko.

Mým úkolem bylo přesvědčit naše, aby s tím souhlasili.

„Všechny tyhle úžasné, mňamózní zbytky by pejsek určitě snědl!“ pokračovala jsem a do koše vyhodila další porci nesnědeného špenátu.

Samozřejmě že na špenátu není nic úžasného ani mňamózního – je to to **NEJZDRAVĚJŠÍ**, **NEJŠŤAVNATĚJŠÍ** a **NEJZELENĚJŠÍ** ze všech zdravých, šťavnatých a zelených jídel, které naše máma vaří. Ale to, že jsem chválila jídlo, které máma uvařila, bylo součástí mého brilantního plánu, jak ji přemluvit, aby mi dovolila psa.

„Ne!“ řekla máma (a bylo to stejně razantní a nesmlouvavé **NE!**, jakých se mi o tom víkendu dostalo asi trilion). „Psa si pořizovat nebudeme!“

„Pokud Viola dostane psa, tak já chci novou žehličku na vlasy!“ vykřikla Peťka.

Zůstala jsem na ni zírat s otevřenou pusou. Co sem motá nějakou **ŽEHLIČKU NA VLASY?** Peťka myslí neustále jenom na svoje vlasy. Kdyby jí někdo nabídl poslední záchranný kruh na potápějící se lodi, řekla by, že si nejdřív musí vyžehlit vlasy.

„Upřímně,“ řekla jsem. „To, že se ti vlasy krabátí, je jenom tvůj problém...“

„NEKRABATÍ SE!“ vřískla Peťka.

„Ale pes by tu byl pro celou rodinu,“ pokračovala jsem. „Chodili bychom s ním na procházky

a tím bychom se udržovali zdraví a fit.“ Usmála jsem se na mámu, protože pro ni je strašně důležité, abychom byli všichni zdraví a fit.

„Pokud Viola dostane psa a Peťka serepetičky na vlasy,“ zakřenil se táta, „tak já chci tu novou televizi 749XG s plochou obrazovkou a zabudovaným pevným diskem.“ Neměla jsem absolutně **ŽÁDNÉ** tušení, o čem to mluví, ale táta miluje různé technické vychytávky (skoro stejně jako máma zdravou stravu a Peťka své vlasy).

„Viola žádného psa nedostane,“ zopakovala máma.

„Stejně by se o něj nedokázala postarat,“ přidala se Petra. „Když jsem jí na halloweenský večírek půjčila své nejlepší tričko, úplně mi ho zničila.“

„A je to tu zase,“ zaúpěla jsem. „Je jaro, Halloween byl před půl rokem. Jak jsem měla vědět, že po mně Karlík Kropáčků hodí celý lavór brčálově zelené barvy?“

„Protože vy dva se spolu furt hádáte,“ odpověděla Petka.

To byla pravda. Karlík Kropáček je ten nejpršíšnějši kluk na celé škole. Dal žábu do čarodějnického klobouku mé nejlepší kamarádky Niši, takže mi mělo dojít, že něco hrozného chystá i pro mě. Dobře, neměla jsem ho ponoukat, ale Petce jsem rozhodně nemohla přiznat, že má pravdu.

„Jsi hrozně nezodpovědná, Violo,“ odsekla sestra dopáleně. „Když nedokážeš dát pozor ani na tričko, jak by dopadl chudák pes?“

„To je něco úplně jiného,“ řekla jsem. „Tričko nemůžeš milovat.“

„Já jo,“ povzdechla si Petra.

„Tričko není **ŽIVÉ**,“ odsekla jsem. „Nechodí na procházky ani neaportuje.“ Otočila jsem se a máchlá po ní lžící se zaschlým špenátem. „Tričko neštěká na zloděje a... Jejda! Pozor, Petko!“



Ze lžíce vyletěl kus špenátu, *prosвіštěl vzduchem*
a **CÁK**, přistál na novém nejoblíbenějším Petřině tričku. Bývalo bílé.

Ale teď mělo přímo uprostřed velký zelený cákanec špenátu.

„Hrozně se omlouvám,“ vyhrkla jsem. Špenátová skvrna měla přesně tu samou barvu jako ta halloweenská brčálová.

„No fuj!“ zavřeštěla Petka.

„Dávej pozor,“ vykřikla máma, když jsem odhodila lžíci do dřezu. Odlétl další kus špenátu, **PRSK!**, přistál na stěně a pomalu stékal do klece pro křečka.

Můj obézní křeček Hannibal se vztyčil na zadních a vyčítavě na mě zíral skrz mříže. Z uší mu odkapával zelený špenát.

„Vidíš,“ triumfovala Petra. „Viole nemůžeš svěřit ani obyčejného křečka.“

„Nebo lžíci,“ zavtipkoval táta, který vždycky vtipkuje v tu nejméně vhodnou chvíli.

Máma po něm střelila pohledem. „Měl bych se mrknout, jestli mi nepřišla nějaká zpráva,“ řekl a odběhl z místnosti.

Chtěla jsem udělat to samé, ale máma mě odchytila. „Vážně, Violo, Petra má pravdu. Opravdu by ses měla začít chovat zodpovědně. Jak bys chtěla zvládnout psa, když nezvládáš ani sama sebe?“

„Byla to nehoda,“ zamumlala jsem a Petra rozzuřeně odkráčela převléknout si tričko. Srdce mi bilo jako o závod. Akce Povolte mi psa neprobíhala zrovna nejlépe.

„Dokážu být zodpovědná,“ řekla jsem. „Předu ti to. Slibuju.“

„Můžeš začít tím, že si uděláš úkoly,“ odvětila máma a jala se seškrabávat špenát ze zdi.

Měla jsem dlouhý seznam *optíživých* obtížných *vyjmenovaných* vyjmenovaných slov, která jsem se měla naučit na další den do školy.

„Za chvílku tě přijdu vyzkoušet,“ řekla máma.

A sakra! Věděla jsem, že například n-e-z-b-y-t-n-ý píšu vždycky špatně a máma je schopná donutit mě to slovo napsat desetkrát, než bude spokojená.

Naštěstí mě zachránil táta.

„Pojď si přečíst tuhle esemesku, Bětko,“ zavolal na mámu z obývacího pokoje. „Max chce přijet na návštěvu. Píše, že pro nás má báječné překvapení.“

„Strýček Max?“ nastražila jsem uši. „Báječné překvapení? Já – já myslím, že se to týká mě.“

„Úkoly, Violo!“ řekla máma přísně a odešla z místnosti.

Já ale na vyjmenovaná slova neměla ani pomyslení.

Strýček Max přijede na návštěvu. A má pro nás **BÁJEČNÉ PŘEKVAPENÍ**? Co když je to...? Ani jsem se neodvažovala doufat. Ale co když přece jenom...? Pes? Můj pes?

Radost mi zabublala v žaludku jako limonáda.

„Ale ne.“

Začala se mi motat hlava, jako bych se točila na řetízáku.

Chytila jsem se rohu kuchyňské linky, strhla jsem umyté příbory a ty zazvonily o podlahu.

A bylo to tady.

FRRRR!

Začala jsem se zmenšovat – a to pěkně
RYCHLE.

2. KAPITOLA

Fííííí.

Zmenšovala jsem se tak rychle, že jsem se cítila jako na horské dráze, což je zvláštní, protože úplně poprvé jsem se zmenšila právě ve frontě na horskou dráhu. V jednu chvíli jsem byla normální desetiletá holka, **VELKÁ** tak akorát, aby mě pustili na **RAKETU**, vymodlenou horskou dráhu, a vzápětí, zrovna když jsem si stoupla na plošinu u měřicího stojanu, **PRÁSK!** – a nebyla jsem větší než hranolka.

Od té doby jsem se už zmenšila víckrát a vždy tomu předcházelo mravenčení v prstech u nohou.

FRRRRR! A už se řítím k podlaze.

„Páni!“ vykřikla jsem, když kolem mě profrčela deska stolu, polička s kuchařskými knihami i nohy židle.

CINK!

A přistála jsem mezi příbory, které jsem předtím shodila na zem.

„Auvajs!“ Hrot vidličky se mi zapíchl do zadku, jako bych byla kus šťavnatého masa. Překulila jsem se na stranu, vedle stříbrné kávové lžičky, která teď byla stejně velká jako já.

